

Lørdag.**Anmeldelser***Dans*

Klin gæren danseglede

Carte Blanche danser så scenen nesten eksploderer i «How Romantic».



Bergensbaserte Carte Blanche, Norges nasjonale kompani for samtidsdans, er i Oslo med en fersk forestilling. Øystein Haara/Carte Blanche



Maren Ørstavik
Anmelder av klassisk musikk

Startskuddet går med at noen blåser i fløyten. Den neste timen skal de fjorten danserne i det bergensbaserte kompaniet Carte Blanche holde det gående i full fres nesten hele tiden. Forrykende dunkemusikk, armer og bein til alle kanter. Pulsene styrer, tidvis føles det som om energien holder på å sprengte hele scenen.

Forestillingen omtales som et «maratonsprint av en danseforestilling». Det er presist. Koreografen, greske Katerina Andreou, har skapt et univers der alle må gi alt hele tiden. Med rå danseglede og en formidlingsgnist på nivå med Melodi Grand Prix, kan man kjenne på lysten til å reise seg og bli med.

Gledesspreder. Det begynner riktignok temmelig rolig. Danserne, med rosa lepper og kledd i ymse syrevasket denim, digger forsiktig til musikken. Til å begynne med er det vanskelig å skille hva som er koreografi og hva som bare er tull. Her er rockeføtter, headbanging, skulder-shimmy - hverdagslige, gledesspredende moves.

Det hele vokser i intensitet inntil alle er på beina, oppå eller langsmed catwalken som går tvers over scenen.

Kaos råder, men nå og da dukker det opp noen linjer i scenebildet. To dansere på hver sin ende av catwalken spiller hverandre, og grupper på to eller tre faller inn i synkrone bevegelser. Det er en tanke bak, en hånd som styrer. Vel, i alle fall litt, før det faller fra hverandre igjen.

Spillet mellom kaos og orden er subtilt, og publikum må følge nøye med for å identifisere skiftene. Det er krevende, men også ganske morsomt.

Komiske spasmer. Men bønn gass på denne måten uten pause ville blitt altfor mye. Kontrasten kommer, heldigvis.

Gleden får sitt første skår etter et kvarters tid. Musikken, som hittil har kjentes som en blanding av Safri Duo

og Steve Reich (tenk gammeldagse godstog, skipshorn og nattklubber tidlig på 2000-tallet), får plutselig et snev av Nirvana.

Når noen skriker «here we are now, entertain us», danses det med ett ikke lenger av lyst, men av tvang.

Snart er det full stans i maskineriet. Rytmebrølet erstattes av en ensom stryker. Danserne går sammen to og to i en slags slow dance, før noen begynner å gurgle, tilsynelatende av akutt oksygenmangel. Overdrevne dødspasmer trigger latter fra salen, men det ligger alvor under.

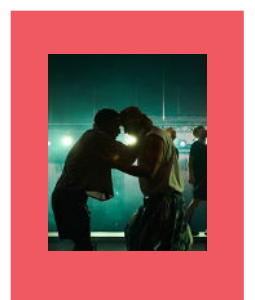
Absurd nok forvandler danserne seg til en vill, vrinskende hesteflokk.

Her kommer et nikk til det som skal være et utgangspunkt for forestillingen. «They shoot horses, don't they?» roper en av danserne. Det er tittelen på en film om amerikanske dansemaratoner, en konkurranselek som ble populær under depresjonen på 1930-tallet.

Pirker i noe vesentlig. En time er ikke et maraton, men Andreou har klart å stappe utrolig mye inn på den lille tiden forestillingen varer. Hver danser har sin karakter, og det skjer stadig noe både på mikro- og makronivå.

Selv om virkemidlene er kraftige - høy musikk og store bevegelser - fremføres budskapet mer elegant. I dette krysset mellom frihet og tvang, lek og posering, delta-gelse og beskuing, pirkes det borti noe vesentlig. Når fortegnene endres, endres også premissene for dansen. At det kan skje så diskret, nesten umerkelig, er skummelt, rett og slett.

Som vanlig er det langt fra skjønn dans Norges nasjonale kompani for samtidsdans har med seg til Oslo. Men «How Romantic» stiller enorme krav til danserne som atleter og skuespillere. Carte Blanche får frem Andreous poenger med skarp presisjon, og viser at de opererer på toppnivå.

**DANS**

How Romantic

Carte Blanche

Koreografi: Katerina Andreou**Musikalsk arrangement:** Cristián Sotomayor**Kostymer:** Indrani Balgobin**Lysdesign:** Yannick Fouassier

Spilles i Operaen 19.– 22. mars